

Enger dan aliens

Ik heb zo'n Nintendo Wii-apparaat besteld voor mijn kinderen. Het is een speciale editie. Heel limited. Heel XL. Een soort bioscoopuitvoering, zeg maar. Duurt zes weken voordat we hem hebben, maar dat komt eigenlijk wel goed uit. Die aanbouw aan de huiskamer is toch niet eerder klaar. Een hoop gedoe voor een spelcomputer, maar ik doe het graag. Want het schijnt levens-echt te zijn. Mijn kinderen zijn zielig. Ze maken nooit echt wat mee. Alles is nep. Of plezierig. Dat besepte ik ineens vorige week, toen we naar de tandarts moesten. Hartverscheurend vond ik het. Onze tandarts is lief, leuk, geduldig en gezellig. Hij maakt er echt wat van, van zo'n tandartsbezoek. Een kindvriendelijke voorstelling. Heel creatief. Met leuke namen voor enge dingen. Niks verdoving: toverwater. Eigenlijk net een feestje, alleen dan zonder snoep. Ze kregen zelfs een cadeautje mee naar huis. Ik kan er nog steeds niet aan wennen. Een tandartsbezoek is toch niet hetzelfde zo? Ik voel me steeds weer bekocht. Zonder die angst is er eigenlijk helemaal niks aan. Het was zo spannend vroeger. Weken van tevoren had ik al nachtmerries. Die spanning! Die dreiging! En o, die enge tandarts! Dat was tenminste nog eens een echte beul. Met joekels van spuiten en gruwelijke instrumenten. En in zijn vrije tijd was hij kinderlokker - ook nog. Onder de coniferen bij de tandartspraktijk lag het vol met botjes. Dat was algemeen bekend. Daar begroef hij de restjes van

onfortuinlijke kinderen. Kijk, dat soort praktijken zie je tegenwoordig niet meer in het echt. Alleen Sky, mijn oudste dochter, heeft nog één enge specialist meegemaakt. Een onvervalst akelige KNO-arts. Dokter Kwadijk. Zo heette hij echt. Ze heeft het er nog steeds over. Ik zou het ze zo graag gunnen, zo'n belevenis, vooral de kleintjes. Die stakkers zijn opgegroeid met louter opbouwende kritiek, complimentjes, ga-zo-doorplaatjes, motivatiestickers en leraren met voornamen. Maar ze lijken helemaal uit het straatbeeld verdwenen, die kleurrijke gemeneriken van vroeger. Mijn jeugd zat vol met enge autoriteiten. Er viel altijd wel iets te beleven. Het wemelde van de strenge schoolhoofden, lesgevende nonnen, woeste winkeliers en boze buurmannen. En ze hadden ook allemaal attributen die ze extra eng maakten: houten benen, spraakgebrekken, glazen ogen, grote snorren,

ZONDER DIE ANGST IS ER NIKS AAN

haarstukjes, Duitse herders, hoedjes, wandelstokken. Dat soort dingen. Het waren natuurlijk ook andere tijden. Er was nou eenmaal niks op televisie. De maatschappij is veranderd. Er is geen behoefte meer aan live slechteriken. Behalve een enkele schurk uit een reality-programma zijn het allemaal acteurs. Het blijft natuurlijk behelpen. Ook zo'n Nintendo, dat weet ik ook wel. Het kan nog zo levensecht en levensgroot zijn, het blijft nep. *Nothing beats the real thing*, maar ze zullen het ermee moeten doen. Ze zullen nooit weten hoe het voelt in zo'n tandartsstoel als je niet kunt ontsnappen naar een volgend level. Daar kan geen *alien* tegenop. Dat weet ik zeker.

SJAKKELIËN SCHILDER (39) IS GEEN SUPER-MOEDER. ZE HEEFT GEEN OPVOEDPLAN VOOR SKY (14), STERRE (8) EN ZEN (7). TEMIDDEN VAN DE CHAOS DOET ZE DAPPERE OPVOED-POGINGEN, TERWIJL ZE NOG STEEDS OP ZOEK IS NAAR DE GEBRUIKSAANWIJZING DIE ANDERE MOEDERS WEL LIJKEN TE HEBBEN.